

Arrest

nr. 115 773 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgisch overheden.

1.2. Op 19 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 93.821 van 17 december 2012.

1.3. Op 4 juli 2012 en 4 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) telkens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinquies}).

1.4. Op 10 juni 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.5. Op 17 juni 2013 nam de gemachtigde een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van de tweede asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten S.M.H.
(...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/06/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 17 januari 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 20 januari 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 december 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 10 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de psychische problemen die hij zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn vader heeft vernomen dat de situatie erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen naar voren heeft kunnen brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de advocaat van de betrokkene een dossier van een psychologe over de betrokkene naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11/01/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

"Overwegende dat artikel 51/8 Vw. laat gelden dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van

Overwegende dat de gemachtigde van de Minister, door te oordelen dat "de medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève" duidelijk de relevantie van medische stukken in een asielprocedure niet onderkent;

Dat deze stukken immers werden neergelegd als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., aangezien deze stukken aan het CGVS toelaten om de asielaanvraag, respectievelijk de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, in hoofde van verzoeker te beoordelen conform de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag;

Dat in de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag bepalen een specifieke procedure is voorzien teneinde de vrees voor vervolging ten aanzien van personen met een psychologische aandoening te determineren;

Dat het volgende is vermeld onder de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag:

"C. CASES GIVING RISE TO SPECIAL PROBLEMS IN ESTABLISHING THE FACTS (1) Mentally disturbed persons

206. It has been seen that in determining refugee status the subjective element of fear and the objective element of its well-foundedness need to be established. 207. It frequently happens that an examiner is confronted with an applicant having mental or emotional disturbances that impede a normal examination of his case. A mentally disturbed person may, however, be a refugee, and while his claim cannot therefore be disregarded, it will call for different techniques of examination. 208. The examiner should, in such cases, whenever possible, obtain expert medical advice. The medical report should provide information on the nature and degree of mental illness and should assess the applicant's ability to fulfil the requirements normally expected of an applicant in presenting his case (see paragraph 205 (a) above). The conclusions of the medical report will determine the examiner's further approach. 209. This approach has to vary according to the degree of the applicant's affliction and no rigid rules can be laid down. The nature and degree of the applicant's "fear" must also be taken into consideration, since some degree of mental disturbance is frequently found in persons who have been exposed to severe persecution. Where there are indications that the fear expressed by the applicant may not be based on actual experience or may be an exaggerated fear, it may be necessary, in arriving at a decision, to lay greater emphasis on the objective circumstances, rather than on the statements made by the applicant. 210. It will, in any event, be necessary to lighten the burden of proof normally incumbent upon the applicant, and information that cannot easily be obtained from the applicant may have to be sought elsewhere, eg from friends, relatives and other persons closely acquainted with the applicant, or from his guardian, if one has been appointed. It may also be necessary to draw certain conclusions from the surrounding circumstances. If for instance, the applicant belongs to and is in the company of a group of refugees, there is a presumption that he shares their fate and qualifies in the same manner as they do. 211. In examining his application, therefore, it may not be possible to attach the same importance as is normally attached to the subjective element of "fear", which may be less reliable, and it may be necessary to place greater emphasis on the objective situation.

Overwegende dat wanneer geen overtuigend materieel bewijs wordt voorgelegd aan het CGVS, de erkenning zal afhangen van de verklaringen die worden afgelegd;

Dat zal worden overgegaan tot een dubbel onderzoek naar enerzijds de interne samenhang van deze verklaringen en anderzijds de verenigbaarheid met gekende feiten;
Dat in casu het CGVS de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker in twijfel had getrokken aangezien deze te vaag waren en/of tegenstrijdig;
Overwegende dat de psychologische toestand van betrokkene een belangrijk element is op basis waarvan
een plausibele uitleg kan worden verstrekt m.b.t. de vaagheden en/of tegenstrijdigheden, die uiteraard afhangen van de gemoedstoestand van verzoeker;
Dat de bijzondere procedure zoals voorzien in voormelde §§. een procedure is dat hiermee rekening houdt
en tegemoet komt aan de specifieke noden van verzoeker teneinde hem toe te laten om de vrees voor vervolging uiteen te zetten rekening houdende met zijn psychologische toestand;
Dat het stuk dat een dergelijke ziekte-toestand aantoont, uiteraard een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat dit rapport immers belangrijk is voor de bijkomende procedurele waarborgen dier personen met een psychologische stoornis genieten conform de §§. 201 t/m 208 van voormelde Richtlijn;
Dat dit nieuw medisch stuk in voormelde context dient te worden geplaatst, in de zin dat ze voornamelijk een invloed heeft op het procedurele karakter van de asielaanvraag; Dat het als absurd voorkomt om dit medisch stuk te gaan toetsen aan artikel 1 A van de Conventie van Genève, zonder in feite oog te hebben
voor de werkelijke feiten die hij inroept ter ondersteuning van zijn vrees voor vervolging in het licht van zijn medische toestand;
Door dit nieuw gegeven niet te beschouwen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., heeft de verwerende partij artikel 51/8 Vw. geschonden;
Bovendien is de beslissing niet conform aan de motiveringsvereisten zoals bepaald in voormelde artikelen;
Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;²
Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);³
Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing enkel stelt dat medische motieven niet vallen onder de criteria van de Conventie van Genève, om te besluiten dat er geen aanwijzingen zijn van een gegronde vervolging terwijl medische stukken, zoals in casu blijkt, wel degelijk zeer relevant zijn en de geloofwaardigheid van verzoeker kan herstellen, aangezien ze bepaalde tegenstrijdigheden kan uitleggen aan de hand van de ziekte toestand van verzoeker, dat an sich de geloofwaardigheid van verzoeker in een ander daglicht kan plaatsen;
Dat bovendien de relevantie van een dergelijk medisch stuk duidelijk door verzoeker werd uiteengezet, in de zin dat een specifieke procedure moet worden gevolgd teneinde de vrees voor vervolging te determineren;
Dat dit stuk uiteraard een invloed heeft op de besluitvorming van het CGVS, in de zin dat op basis van onderhavig medisch rapport zich een specifieke procedure opdringt die het CGVS toelaat om op andere wijze de feiten, die verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangevoerd als zijnde feiten die zijn vrees voor vervolging onderbouwen, te beoordelen;
Dat het niet aan verwerende partij toekwam om dit stuk uit te sluiten door eenvoudigweg te stellen dat medische stukken geen betrekking hebben op de gegronde vrees zoals bedoeld in de Conventie van Genève, terwijl dit wel degelijk relevant is bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en de toepassing van de procedure voor het CGVS conform §§. 201 en 208 van voormelde richtlijnen;

Dat de motivering bijgevolg niet kan worden beschouwd als zijnde afdoende, nu een relevant stuk dat de geloofwaardigheid van verzoeker kan herstellen en de aard van de procedure voor het CGVS kan bepalen, buiten beschouwing werd gelaten;
Dat de bestreden maatregel bijgevolg niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 62 Vw. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 62 van de Vreemdelingenwet,

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,

'in combinatie met 51/8 Vw'.

Verzoekende partij uit kritiek op de motivering in de bestreden beslissing inzake de voorgehouden psychologische problemen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat deze kritiek geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht als volgt geoordeeld:

"Overwegende dat de betrokkene op 17 januari 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 20 januari 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 december 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 10 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de psychische problemen die hij zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn vader heeft vernomen dat de situatie erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloot werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen naar voren heeft kunnen brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de advocaat van de betrokkene een dossier van een psychologe over de betrokkene naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève ofvoor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verzoekende partij kan in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring niet dienstig verwijzen naar het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, en hieruit zonder meer afleiden dat de psychologische problemen die werden ingeroepen ertoe moeten leiden dat de asielaanvraag wordt overgemaakt aan het CGVS.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste asielprocedure reeds heeft verwezen naar deze proceduregids, zij het naar de paragrafen 196 e.v. Zij hield toen voor dat "tegenpartij handelt niet overeenkomstig deze richtlijnen betreffende het bewijs door te menen dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zouden zijn nu hij zijn beweringen niet kon hard maken en er enkele kleine onnauwkeurigheden in zouden zitten, in vergelijking met de eerste verklaring van verzoeker". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dienomtrent dat:

"2.5. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande de belangrijkste feiten die geleid hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan danig verschillen van zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. (ii) zijn verklaringen betreffende problemen met de Taliban weinig aannemelijk zijn. (ni) zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal aangaande de inhoud van de dreigbrief van de taliban niet overeenstemmen met zijn verklaringen hieromtrent afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. (iv) voornoemd document en de overige neergelegde stukken niet bij machte zijn de beoordeling van het Commissariaat-generaal alsnog te wijzigen. en (v) hij zich in Kabul kan vestigen om de veiligheidssituatie in Maidan Wardak te ontlopen en er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 4814, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal zeer uiteenlopende en zelfs geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot elementen die tot de kern van zijn asielrelaas behoren. Zo gaf hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zijn problemen begonnen toen hij zeven à acht maanden na de dood van zijn broer Abdul Wall, die een tweetal jaar geleden al strijdend voor de taliban tijdens de oorlog zou zijn omgekomen, een dreigbrief kreeg van een zekere M.A.B. waarin stond dat hij zich bij de taliban moest aansluiten en mee de jihad voeren, Op het Commissariaat-generaal situeerde hij de aanvang van zijn problemen daarentegen pas dertien maanden na de dood van die broer, en verklaarde hij dat zijn vader toen nabij de moskee werd aangesproken door de taliban die naar hem informeerden en hem wilden rekruteren. Over de bewuste dreigbrief verklaarde verzoeker bij het Commissariaat-generaal dat hij deze pas enkele dagen voor zijn vlucht uit Afghanistan had ontvangen. Ook over de confrontaties tussen zijn vader en de taliban legde verzoeker geen eenduidige verklaringen af. Immers, waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zijn vader twee tot drie keer door hen was benaderd, sprak hij geheel in strijd hiermee op het Commissariaat-generaal slechts van één confrontatie tussen zijn vader en de taliban. Ook over de Engelstalige boeken die de Taliban bij hem ontdekten waardoor ze hem als een ongelovige en een spion beschouwden, zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig. Waar hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat ze die boeken bij hem thuis vonden, verklaarde hij in strijd hiermee bij het Commissariaat-generaal dat de Taliban die boeken in zijn tas aantrof toen hij op weg was naar school.

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de tegenstrijdigheden, die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Integendeel hij bevestigt thans één versie van zijn verklaringen en stelt dat de verschillen slechts 'kleine onnauwkeurigheden' en 'nuanceverschillen' betreffen. De loutere bevestiging van één versie van tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheid te herstellen.

Verzoekers verweer. dat hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken mentaal en fysiek bijzonder vermoeid was en het hierdoor bijzonder moeilijk was om dit interview correct te geven. overtuigt geenszins. Het gaat immers niet om kleine details maar om essentiële elementen van het relaas. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoekers manifest tegenstrijdige verklaringen aangaande essentiële elementen die de kern van zijn relaas uitmaken, meer bepaald in het bijzonder met betrekking tot de chronologie van de beweerde problemen met de Taliban alsook aangaande het aantal confrontaties tussen zijn vader en de Taliban en de ontdekking van zijn Engelstalige boeken, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Ook met betrekking tot de inhoud van de bewuste dreigbrief legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Verzoekers huidig betoog dat hij wel degelijk tweemaal dezelfde naam heeft uitgesproken, maar dat een deel van de naam van A. B. niet werd genoteerd, mist feitelijke grondslag. Immers, waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij de brief van M. A. S. kreeg (Vragenlijst 20 januari 2012, 3), verklaarde hij bij het Commissariaat-generaal niet te weten welke talib de dreigbrief schreef: ze zijn

onbekend", zo stelde hij (gehoorverslag 9 mei 2012, 8-9). Toen men hem bij het Commissariaat-generaal confronteerde met het feit dat hij eerder tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij de brief van B. had gekregen, stelde verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel had gezegd dat zijn broer destijds in de groep van S. zat, maar dat hij geenszins had verklaard dat hij de dreigbrief van S. zou gekregen hebben (Ibid, p. 19). Hoe dan ook blijkt uit een vertaling van de door verzoeker neergelegde dreigbrief dat deze afkomstig is van commandant Mullah Qayum afkomstig zou zijn. Hij wordt in de brief als auteur van het schrijven aangeduid. Bovendien zou Mullah Qayum, zo beweert verzoeker thans op algemene wijze, sowieso alles tekenen. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent de identiteit van de auteur van de dreigbrief zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling. Deze vaststelling klemt des te meer nu de brief de aanleiding vormde van verzoekers vertrek uit Afghanistan. (...) (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Gezien het voormelde, toont verzoekende partij niet aan dat haar loutere bewering tijdens het asielverhoor dat zij "sinds 7 maanden geen opvang [heeft] en daardoor psychische problemen [heeft]. Dat is heel moeilijk om te overleven. Ik krijg wel af en toe onderdak van andere Afghanen maar meestal ben ik op straat. Deze situatie brengt psychische problemen met zich meer een nieuw element in de zin van artikel 51/8 (oud) van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde geheel terecht dat "betrokkene ingaat op de psychische problemen die hij zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. . Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris ook terecht heeft beslist dat de verwijzing in de brief van de advocaat naar psychische problemen geen nieuw element uitmaakt. Het stond verzoekende partij vrij zich hierop te beroepen voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen zij met heeft gedaan ofschoon zij er wel in slaagde in het verzoekschrift voor de Raad te verwijzen naar dit Handboek van het UNHCR.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat voldaan was aan de voorwaarden van (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, met name:

Ç het aanbrengen van nieuwe gegevens.

E, dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

Ç waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voor gedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van de verzoekende partij niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door de verzoekende partij op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde geheel terecht dat "de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980". Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

3.4. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd omtrent het voorgelegde psychologisch verslag.

Verzoeker wijst erop dat het psychologisch verslag van 5 juni 2013, opgesteld door mevrouw N.V., “psychologue clinicienne, criminologue, expert judiciaire”, dat werd neergelegd ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag, en waarin medische bevindingen zijn neergelegd aangaande verzoeker, een nieuw element vormt, aangezien op grond hiervan niet kan uitgesloten worden dat de motieven die de beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus onderbouwen, zoals tegenstrijdigheden of vaagheden, het gevolg zijn van zijn psychologische toestand.

Volgens verzoeker moet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn asielaanvraag heronderzoeken in het licht van zijn psychologische toestand en verzoeker horen conform de procedure zoals bedoeld in de §§ 208/tm 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, dat handelt over het gehoor van asielzoekers met een psychologische problematiek. Verzoeker stelt dat zijn psychologische toestand een belangrijk en nieuw element is op basis waarvan een plausibele uitleg kan worden versterkt m.b.t. de door het Commissariaat-generaal vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden.

3.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker n.a.v. het gehoor op 12 juni 2013 in het kader zijn tweede asielaanvraag verklaarde geen documenten ter bewijs uit Afghanistan te kunnen voorleggen, enerzijds, en, anderzijds, een stukkenbundel voorlegde van zijn advocaat. Deze stukkenbundel omvatte een brief van zijn advocaat waarbij wordt verwezen naar een psychologisch verslag van 25 april 2013, dat bij de brief werd gevoegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze brief en het psychologisch verslag reeds naar de gemachtigde werden gefaxt op 5 juni 2013.

In het door verzoeker neergelegde schrijven van zijn advocaat wordt het volgende gesteld:

“Le requérant souhaite déposer un nouveau document, un rapport d'examen psychologique émanant de la psychologue clinicienne N.V. dd. 25 avril 2013. (Pièce 2)

Le requérant est d'avis que ce document est de nature à amener une autre lumière sur son récit d'asile et de nature à expliquer les contradictions constatées par le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides en juin 2012.’

Verzoeker legde verder een psychologisch verslag voor waaruit blijkt dat verzoekers psychologische toestand werd onderzocht door mevrouw N.V., klinische psychologe, op data van 20 maart, 27 maart en 4 april 2013. Een verslag over verzoekers psychologische toestand werd opgesteld op 25 april 2013.

In het betrokken psychologisch verslag leest de Raad dat werd vastgesteld dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom als gevolg van traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

In het verslag wordt het volgende vastgesteld : « *une incapacité à rester dans l'ancrage à la réalité de l'instant présent lors de toute situation de questionnaires, d'interrogatoires ou interviews ayant pour objet de fournir des données précises ou de détails concernant les situations traumatiques telles qu'alléguées.* », « *une difficulté de gestion émotionnelle* » en « *difficulté à identifier et se placer dans un cadre spatio-temporel précis* ».

De psychologe maakt melding van « *des mécanismes de défense psychiques phobiques, impliquant des réactions d'évitement et de fuite face à toute réminiscence ou exposition aux faits* ».

De psychologe besluit dat er sprake is van « *une difficulté dans la récupération des données directement associées à ce vécu tel qu'allégué* » en dat « *s'ajoutent des troubles anxieux ayant conduit à l'aménagement de mécanismes de défense phobiques impliquant des mécanismes de fuite et d'évitement rendant encore plus complexe pour l'intéressé de répondre aux exigences mnémoniques que peut impliquer tout interrogatoire concernant les faits tels qu'allégués. La confusion mentale n'en serait d'ailleurs que plus grande dès l'instant où toute intervention de ce type se verrait menée pendant plusieurs heures.* »

3.6. In de bestreden beslissing wordt omtrent het voorgelegde psychologische verslag als volgt gemotiveerd : “*dat de advocaat van de betrokkene een dossier van een psychologe over de betrokkene naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève*” en omtrent de brief van zijn advocaat: “*Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de redenen die de*

betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen naar voren heeft kunnen brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten”.

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

Hoewel de gemachtigde niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cfr. RvS, nr. 113.182 van 4 december 2002).

3.8. De Raad stelt vast dat de relevantie van het psychologische verslag in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag duidelijk werd uiteengezet in de begeleidende brief van de advocaat.

Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat het psychologische verslag niet werd aangebracht door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag om aan te geven dat er thans medische problemen zouden zijn die op zich een beschermingsstatus rechtvaardigen, doch enkel ter ondersteuning van het gegeven dat zijn vastgestelde posttraumatische stressstoornis een belangrijk en nieuw element is op basis waarvan een plausibele uitleg kan worden verstrekt m.b.t. de door het Commissariaat-generaal vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de argumentatie van verzoekers advocaat in verband met de relevantie van het psychologische verslag in het kader van een tweede asielaanvraag. Integendeel de Raad stelt vast dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot de loutere stelling dat *“medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève.”*

Gelet op de elementen die deze zaak kenmerken, dient de verzoeker gevolgd te worden waar hij aangeeft dat er niet afdoende wordt gemotiveerd omtrent het voorgelegde psychologische verslag.

3.9. De verwerende partij betoogt nog dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat de formele motiveringsplicht is geschonden, omdat bij lezing van zijn verzoekschrift zou blijken dat hij de motieven vervat in de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus blij geeft hiervan kennis te hebben. De verwerende partij is van mening dat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Dit betoog van verwerende partij kan evenwel niet worden gevolgd, nu verzoekers – terecht – punt van kritiek net is dat er niet afdoende werd gemotiveerd omtrent het voorgelegde psychologische verslag.

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

Het gegeven dat verzoeker verder in zijn middelen toelicht waarom hij van mening is dat er wel degelijk sprake is van een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond. Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel en de overige middelen dringt zich niet langer op, aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 17 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES